

Arrest

nr. 205 352 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE, loco advocaat J. BAELDE, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 augustus 2015 een asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 12 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker wordt door het CGVS gehoord op 11 april 2016.

1.2. Op 22 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing gaat als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Iraaks staatsburger te zijn van Arabische origine. U bent afkomstig uit Bagdad en bent aanhanger van de sjiitische streek van de islam.

U verklaart dat uw broer, R. S. J. (...), sinds 2010 als beveiligingsagent in het paleis van Ibrahim al-Jaafari werkte, de huidige Minister van Buitenlandse Zaken van de Iraakse regering. In 2013 werd uw broer gepromoveerd tot lijfwacht van al-Jaafari. Op een dag kwam R.(...) thuis van zijn werk en zag u iets vreemds aan hem. Hij gedroeg zich anders dan anders en u vroeg hem wat er scheelde. Normaal gezien vertelde hij niet vaak over zijn werk, maar nu zei R. (...) dat hij een tijdje geleden een telefoon had gekregen van onbekende personen die hem vroegen om deel te nemen aan een operatie om al-Jaafari te doden. Uw broer weigerde hieraan mee te werken. U gaf hem de raad om met zijn werk te stoppen, maar dat wilde hij niet. Hij gaf het telefoonnummer waarmee hij werd opgebeld wel door aan zijn officier. Die zei dat alles in orde zou komen, dat hij het wel zou regelen. Een week later werd R. (...) echter opnieuw opgebeld door de onbekende personen die al-Jaafari wilden uitschakelen. Uw broer werd deze keer ook bedreigd. Ofwel zou hij moeten deelnemen aan de operatie, ofwel zou hij zelf worden vermoord.

Een maand later, op 22 juli 2015, werd uw broer op de terugweg van zijn werk naar huis in zijn auto beschoten, waarna hij overleed aan zijn verwondingen. U diende hierna een klacht in bij de politie en gaf hen het telefoonnummer waarmee uw broer verschillende keren was opgebeld en bedreigd.

De volgende dag, op 23 juli 2015, werd uw broer begraven en op 25 juli 2015, u was op dat moment niet thuis, u was bij een vriend, werd er 's nachts aan de deur gebeld. Uw vader deed open en enkele onbekende mannen stonden voor de deur. Ze zegden uw vader op een dreigende toon dat u hetzelfde lot te wachten staat als uw broer. Uw vader belde u hierna op, u ging snel naar huis, en durfde hierna niet meer buiten te komen. U vermoedt dat deze onbekende mannen dezelfde zijn als diegene die uw broer hebben vermoord en dat ze het nu op u hebben gemunt naar aanleiding van de klacht die u bij de politie hebt ingediend. Uw vader regelde alles zodat u het land zou kunnen verlaten en op 5 augustus 2015 bent u dan vanuit Bagdad naar Turkije gegaan om van daaruit verder te reizen naar België. Op 27 augustus 2015 hebt u uiteindelijk asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, twee studentenkaarten, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een foto van uw broer met minister al-Jaafari, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw broer, van zijn identiteitskaart, van zijn rijbewijs en van verschillende van zijn werkbadges, een kopie van de overlijdensakte van uw broer, een kopie van een klacht bij de politie, een kopie van een arrestatiebevel, een kopie van uw reispaspoort, een kopie van een schoolcertificaat, kopieën van de Australische identiteitsdocumenten van verschillende familieleden, een kopie van een attest in verband met de uitkering van uw vader, een kopie van het nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart en de verkiezingskaart van uw vader, een kopie van de woonstkaart van uw broer R. (...), een envelop, de medische kaart van uw vader, een foto van een gebouw dat werd verwoest in een aanslag en een document van DHL.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met onbekende personen die u willen vermoorden omdat u een klacht hebt ingediend naar aanleiding van de moord op uw broer R. (...). Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot de identiteit van de personen die u vreest en uit angst voor wie u uw land van herkomst verklaart te hebben moeten verlaten. Zo beweert u dat u door dezelfde personen wordt bedreigd als uw broer, maar weet u niet wie zij zijn (CGVS p.14,15,16). U verklaart dat u denkt dat uw belagers en de moordenaars van uw broer milities zijn, maar u houdt vol dat helemaal niet zeker te weten, u veronderstelt dat alleen maar omdat uw wijk vol met milities zit, u woont in een zone die onder controle is van milities, vooral Asa'ib Ahl al-Haq, en u hebt ooit eens ene H. K. (...), een lid van Asa'ib Ahl al-Haq, iemand zien vermoorden (CGVS p.14,20). U verklaart dat, als je een bende iedereen ziet vermoorden voor je neus, dat het eerste wat je dan denkt is dat die bende problemen zal zoeken met u, daarom gaat u er dus van uit dat uw broer werd vermoord en u wordt bedreigd door de militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq (CGVS p.21). Er moet echter op worden gewezen dat uw bewering als zouden leden van Asa'ib Ahl al-Haq u naar het

leven staan louter gebaseerd is op vermoedens, insinuaties en veronderstellingen en u geen enkel concreet en objectief element aanreikt waaruit daadwerkelijk zou blijken dat u door deze militie wordt bedreigd. Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u eveneens tijdens het gehoor aanhaalde dat de politie het telefoonnummer waarmee uw broer telefonisch werd bedreigd heeft kunnen traceren en dat dit van ene "O. A. M. (...)" zou zijn (CGVS p.8,17). U verklaart echter niet te weten wie deze persoon is, u weet niets over die persoon. U veronderstelt enkel dat hij u wil vermoorden (CGVS p.8, 17). Echter, dat u enerzijds beweert te veronderstellen door Asa'ib Ahl al-Haq te zijn bedreigd en anderzijds opwerpt dat het O. A. M. (...) is die uw broer telefonisch belaagde en u wil vermoorden, een persoon over wie u verder helemaal niets kunt vertellen, dus ook niet of hij lid is van Asa'ib Ahl al-Haq, is opvallend. Deze vage verklaringen omtrent de identiteit van diegene omwille van wie u dringend uw land hebt moeten verlaten en omwille van wie u zich actueel beroept op internationale bescherming brengt uw geloofwaardigheid alvast ernstige schade toe.

Naar aanleiding van de moord op uw broer verklaart u een klacht te hebben ingediend bij de politie. Wanneer u echter vragen werden gesteld over wat de politie heeft ondernomen naar aanleiding van uw klacht, moet u het antwoord schuldig blijven. U verklaart dat u de politie gewoon het telefoonnummer hebt gegeven waarmee uw broer werd bedreigd, maar wat er verder met uw klacht is gebeurd, weet u niet. U verklaart dat u vanaf het moment dat u was bedreigd heel de tijd thuis bent gebleven, niet naar buiten ging en zich daar niet mee bezighield (CGVS p.16, 17). U legde nochtans een arrestatiebevel neer op naam van O. A. M. (...), de persoon over wie u verklaart dat hij u wil vermoorden. Of deze persoon echter al dan niet werd gearresteerd, weet u niet (CGVS p.17). De onwetendheid die u aan de dag legt is onaannemelijk voor iemand die zijn land omwille van ernstige problemen is moeten ontvluchten. Er kan van een asielzoeker immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich terdege informeert of op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over zijn situatie. Dit hebt u duidelijk nagelaten, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw wordt aangetast.

Daarnaast is het bijzonder opvallend dat u er überhaupt in bent geslaagd het arrestatiebevel op naam van O. A. M. (...), waarover u overigens beweert dat het een origineel document is (CGVS p.7), terwijl de stempels hierop duidelijk zijn gekopieerd, neer te leggen. Het CGVS ziet immers niet in hoe het mogelijk is dat u in het bezit kan zijn van dit document, waarom de Iraakse politie u een arrestatiebevel op naam van iemand anders dan u persoonlijk zou afleveren. Wanneer u hierop wordt gewezen, antwoordt u louter dat uw vader dat heeft gevraagd en dat heeft gekregen, u weet verder niet hoe hij daaraan is gekomen (CGVS p.8). Het feit echter dat u ter staving van uw asielaanvraag een document neerlegt waarvan het onlogisch is dat u een dergelijk document in uw bezit zou hebben, ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid en bevestigt het vermoeden van het CGVS dat het om een frauduleus document gaat. Immers, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Irak een hoge graad van corruptie heerst en dat eender welk document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen. Aan de authenticiteit van het door u neergelegde arrestatiebevel kan dan ook ernstig worden getwijfeld. Ook in verband met de klacht die u bij de politie zou hebben neergelegd naar aanleiding van de moord op uw broer werden opmerkelijke vaststellingen gedaan. Zo staat in deze klacht op datum van 22 juli 2015 die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag vermeld dat u zelf verschillende keren per telefoon zou zijn bedreigd door een onbekend persoon (Document 13). Dit terwijl u beweerde dat niet u, maar uw broer telefonisch werd bedreigd. U ontving enkel een onrechtstreekse bedreiging, namelijk wanneer u bij uw vriend was en onbekende personen naar uw ouderlijke huis zijn gekomen om te vragen waar u was (CGVS p.6,10,18). Op deze flagrante tegenstrijdigheid gewezen, verklaarde u louter dat u dat nooit zo hebt verklaard tegen de politieagenten en dat zij dus een fout hebben gemaakt bij het noteren van uw klacht. Er werd u vervolgens gevraagd waarom u de politieagenten hier dan niet op hebt gewezen toen zij uw klacht registreerden, waarna u antwoordde dat u niet aan het opletten was (CGVS p.7,17,18). Echter, de inhoud van de klachtenbrief die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag bevat letterlijk slechts één zin, namelijk "een onbekend persoon heeft mij meermaals met de dood bedreigd via een mobiel telefoonnummer (07705321897)". Dat het u dus niet zou zijn opgevallen dat de inhoud van uw klacht niet overeenstemt met wat u bij de politie hebt verklaard, is niet aannemelijk. Opnieuw heeft het CGVS dus gegronde redenen om ernstige vraagtekens te zetten bij de authenticiteit van de klacht die u neerlegt. Hierdoor wordt eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd. Ook over dit document beweert u dat het een origineel exemplaar betreft (CGVS p.7), terwijl de stempels ook hier duidelijk zijn gekopieerd.

Ter staving van uw verklaringen dat uw broer sinds 2013 de bodyguard van Al Jaafari was legt u een foto neer waarop uw broer met Al Jaafari staat afgebeeld. U beweert dat die foto in 2014 is genomen,

maar meer details over de omstandigheden waarin deze foto werd gemaakt, hebt u niet (CGVS p.13). Het is echter opmerkelijk dat u beweert dat deze foto in 2014 zou zijn genomen, terwijl de Iraakse vlag op de achtergrond van deze afbeelding de oude Iraakse vlag is, namelijk die die van 2004 tot 2008 gold. Op de huidige Iraakse vlag zijn de groene sterren immers niet langer afgebeeld (zie informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, gaf u de uitleg dat Al Jaafari misschien symbolisch de oude Iraakse vlag op de foto wilde als teken van het oude Irak, dat in voetbalmatches ook die vlag wordt gebruikt, dat Al Jaafari misschien tegen de nieuwe Iraakse vlag is en dat de milities denken dat hij voorstander is van het oude regime (CGVS p.19,20). Deze verklaring komt echter louter voort uit uw eigen insinuaties en hypothesen en heeft geen enkele objectieve onderbouw. Bijgevolg rijst het vermoeden dat deze foto niet van 2014 dateert. Hoe dan ook is deze foto op zich niet bij machte om aan te tonen dat uw broer sinds 2013 de persoonlijke lijfwacht was van Al Jaafari. Aan dergelijke privéfoto's kan bovendien geen enkele bewijswaarde worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarenboven is het opvallend dat in openbare bronnen niets terug te vinden is over een aanslag op een bodyguard van Al Jaafari in 2015, toen Al Jaafari Minister van Buitenlandse Zaken was van Irak, een incident waarover redelijkerwijs kan worden verwacht dat hierover iets in de media zou zijn verschenen, terwijl over eerdere aanslagen op lijfwachten van Al Jaafari en incidenten met betrekking tot zijn bodyguards wel degelijk werd gerapporteerd (zie informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier). Wat de door u neergelegde werkbades van uw broer betreft, zij opgemerkt dat dit alle louter kopieën zijn waarvan de authenticiteit op geen enkele manier valt te achterhalen.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw nationaliteitsbewijs, uw studentenkaarten, de kopie van uw rantsoenkaart, de kopie van uw identiteitskaart, de kopie van de woonkaart van uw vader, de kopie van het nationaliteitsbewijs van uw broer, de kopie van de identiteitskaart en het rijbewijs van uw broer, de overlijdensakte van uw broer, de kopie van de eerste bladzijde van uw reispaspoort, de kopie van een schoolcertificaat, kopieën van identiteitsdocumenten van uw familieleden in Australië, de kopie een attest over uw vaders uitkering, kopieën van uw vaders nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en verkiezingskaart, de kopie van uw broer R. (...)’s woonstkaart, een medische kaart van uw vader en uw school- ID bevatten louter persoonsgegevens over u en verschillende van uw familieleden die hier niet worden betwist. De enveloppen die u neerlegt tonen louter aan dat u in België post hebt ontvangen, maar geven geen bijkomende informatie over uw persoonlijke problemen in uw land van herkomst. Ook de foto van een vernield gebouw die u neerlegt is niet bij machte om de vastgestelde ongeloofwaardigheid in uw asielrelaas om te keren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden

hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er

geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de

veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, stukken en aanvullende nota's

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft vooreerst een korte theoretische uiteenzetting over de definitie van vluchteling, de bewijslast en het voordeel van de twijfel. Verzoeker stelt het niet eens te zijn met het besluit van de commissaris-generaal dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Verzoeker tracht de verschillende motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten en stelt het volgende:

"Het CGVS stelt vooreerst dat verzoeker vage verklaringen aflegt m.b.t. de identiteit van de personen die hij vreest en uit angst voor wie hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten.

Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat hij onmiddellijk na de dood van zijn broer R. (...) klacht indiende bij de politie. De bedoeling van deze klacht is evident dat de daders van de moord zo spoedig mogelijk worden opgespoord en zich dienen te verantwoorden voor het gerecht.

Verzoeker was niet aanwezig tijdens de aanslag op het leven van zijn broer en kan aldus evident niet geacht worden met zekerheid te kunnen stellen wie zijn broer heeft gedood?! Net daarom diende hij een klacht in bij de politie, dewelke kon traceren dat de heer O. A. M. (...) achter de dreigtelefoontjes zat. Het zijn de politiediensten die belast zijn met het traceren van de dader(s), terwijl er van verzoeker evident niet kan worden verwacht dat hij op eigen houtje een onderzoek voert naar de identiteit van de daders.

Alle informatie die verzoeker bezit, werd door hem aan het CGVS meegedeeld. Het was voor verzoeker dan ook zeer frustrerend dat diens verklaringen als ongeloofwaardig werden aanzien. Vandaar dat verzoeker ook opwierp dat het voor hem veel gemakkelijker zou zijn om te liegen en te zeggen wie de vermoedde daders zouden zijn, terwijl hij net eerlijk wil meedelen dat hij dit uiteraard niet weet en de politie bezig is met onderzoek. Deze houding van verzoeker werd hem echter niet in dank afgenomen (verhoor CGVS p. 17-18 - zie administratief dossier):

"P.O.: U dient klacht in, ze schrijven verkeerde info op, en u laat dat maar zo. Dan legt u dat hier neer, maar wat er staat klopt niet. Wat moet ik daar dan nu mee doen?

AZ: Moet ik liegen en zeggen dat zij me hebben bedreigd? Ik kan dat ook doen, nu liegen en dan hebben we een heel ander verhaal.

(...)

AZ: Uw commentaar van daarnet, ik begrijp het niet. Ik probeer gewoon op uw vragen te antwoorden. Ik zie dat u geïrriteerd bent."

Vervolgens stelt het CGVS dat verzoeker het antwoord schuldig moet blijven als hem vragen worden gesteld over wat de politie heeft ondernomen naar aanleiding van zijn klacht.

Het is echter zo dat verzoeker amper 2 weken na de klachtneerlegging IRAK heeft verlaten. Na de bedreiging op 25 juli 2015 was hij doodsbang gezien wat er enkele dagen eerder was gebeurd met zijn broer. Hij besloot om het huis niet langer te verlaten en daarna diens land van herkomst te ontvluchten.

Zelf kon verzoeker aldus niet meer informeren naar het verloop van het onderzoek, terwijl hij dit ook niet aan zijn familie kon vragen. Zijn vader is immers slechtziend en verkeert niet in een goede gezondheid (verhoor CGVS p. 5 - zie administratief dossier). De andere broer van verzoeker is nog minderjarig en kan zich ook niet informeren bij de politiediensten. Zijn vader en broer zijn de enige familieleden die hem nog resten in IRAK en zij zouden dan ook een veel te groot risico lopen indien zij zich in de kijker werken om verdere informatie in te zamelen.

Verzoeker voegt onder stuk 3 een bewijs dat diens vader steun ontvangt vanwege de overheid als gehandicapte en onder stuk 4 wordt de nationale identiteitskaart van de broer van verzoeker gevoegd ter bewijs van diens minderjarigheid.

Daarnaast is het volgens het CGVS bijzonder opvallend dat verzoeker erin geslaagd is om een arrestatiebevel op naam van de heer O. A. M. (...) te bekomen.

Verzoeker voegt evenwel onder stuk 5 een uittreksel van Iraakse wetgeving waaruit blijkt dat de persoon die de klacht heeft neergelegd effectief eveneens het arrestatiebevel ontvangt!2 Het is dan ook hoegenaamd niet onlogisch dat verzoeker dergelijk document in diens bezit heeft, aangezien dit voortvloeit uit de Iraakse wetgeving...

Wat betreft de klacht van verzoeker dd. 22 juli 2015 wenst verzoeker nogmaals te verduidelijken dat hij reeds van in den beginne aangaf dat er een fout werd gemaakt door de politiediensten door neer te schrijven alsdat verzoeker zelf telefonisch werd bedreigd terwijl het in feite de broer van verzoeker was.

Door verzoeker werd tijdens het asielinterview een foto neergelegd van diens broer met de heer al-Jaafari waarbij verzoeker aangaf dat hij dacht dat deze foto in 2014 werd genomen. Verzoeker wist dus niet zeker wanneer deze foto was genomen en gaf eveneens aan dat hij niet veel over de foto wist.

Het CGVS vindt het opmerkelijk dat de oude Iraakse vlag, m.n. de vlag die van 2004 t.e.m. 2008 gold, te zien is op deze foto die vermoedelijk werd genomen in 2014. Verzoeker is formeel dat deze vlag tot op vandaag nog zeer vaak wordt gebruikt in cafeetjes en o.a. tijdens voetbalwedstrijden. Ter illustratie hiervan verwijst verzoeker naar de foto gevoegd onder stuk 6. Op deze foto hangt aan de rechterkant de huidige Iraakse vlag (zonder sterren) die op 22 januari 2008 werd aangenomen, terwijl aan de linkerkant nog steeds de oude Iraakse vlag (met sterren) te zien is.

Ten overvloede voegt verzoeker onder stuk 7 een nieuwe foto van diens broer en de heer al-Jaafari waarop staat vermeld dat deze op 5 augustus 2013 werd genomen. Deze foto vormt aldus weldegelijk een bewijs dat de broer van verzoeker sinds 2013 de persoonlijke lijfwacht was van de heer al-Jaafari.

Het CGVS haalt ten slotte aan dat er in de openbare bronnen niets terug te vinden is over een aanslag op een bodyguard van de heer al-Jaafari in 2015, terwijl redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hierover iets in de media zou zijn verschenen.

Verzoeker verwijst hiertoe naar de 2017 World Press Freedom Index die jaarlijks wordt opgesteld door Reporters Without Borders waaruit blijkt dat IRAK in het jaar 2017 op plaats 158 van de 180 staat (zie: <https://rsf.org/en/ranking>).

Het is dan ook duidelijk dat er niet over alle geweldplegingen en aanslagen in IRAK kan worden bericht waardoor dit element niet mag worden weerhouden als negatief t.a.v. de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

Kortom, verzoeker verklaart op een duidelijke en coherente wijze alle vermeende tegenstrijdigheden die door het CGVS werden opgeworpen. Bovendien legt verzoeker nieuwe stukken voor die diens asielrelaas ondersteunen (in het bijzonder stuk 7!), terwijl hij ook tijdens het asielgehoor talloze overtuigende stukken heeft neergelegd zoals de overlijdensakte van zijn broer."

Verzoeker besluit dat zijn asielrelaas in het licht van al deze omstandigheden niet langer als ongeloofwaardig kan worden bestempeld.

In een tweede middel haalt de verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt voorgehouden, de veiligheidssituatie in Bagdad op heden uiterst precair is. Verzoeker verwijst hierbij naar en citeert passages uit het rapport "UNHCR Position on Returns to Iraq" van November 2016. Hieruit zou blijken dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is en dat de situatie sinds 2014 verder is blijven escaleren "tot op heden". Volgens dit standpunt van UNHCR is bescherming tot op heden hoogstwaarschijnlijk noodzakelijk en dient bescherming dus de regel te zijn.

Verzoeker verwijst verder naar en citeert passages uit verschillende artikels gepost op de blog "*Musings on Iraq*" die dateren van oktober-november 2016. Hierin wordt informatie gegeven over het aantal veiligheidsincidenten in die periode in Irak in het algemeen en bepaalde regio's in het bijzonder, zoals Bagdad, en het aantal gewonden en doden bij deze incidenten. De verzoeker wijst er voorts nog op dat in de media dagelijks wordt bericht over de vele aanslagen die Bagdad op heden teisteren. Hij verwijst naar enkele nieuwsberichten (stukken 8, 9, 10 en 11) om er de aandacht op te vestigen dat er zware aanslagen plaatsvonden in Bagdad op 16 februari 2016, 2 juli 2016, 21 maart 2017 en 30 mei 2017. Verzoeker onderstreept nog dat voornamelijk sjiitische wijken gevisieerd worden bij deze aanslagen. Uit deze incidenten blijkt dat verzoeker als sjiitische moslim des te meer gevaar loopt bij een terugkeer naar Bagdad.

Verzoeker verwijst vervolgens naar een rapport (vluchtschrift) opgesteld door Caritas International in samenwerking met CIRE waarin een kritische bespreking te lezen valt van de COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad van 6 oktober 2015 en 31 maart 2016 en een actualisatie wordt gegeven van de veiligheidssituatie in Bagdad voor de periode september 2015-april 2016. Uit dit rapport blijkt dat de door de commissaris-generaal geschetste situatie in Bagdad helemaal niet zo rooskleurig is. Hierna verwijst verzoeker naar en citeert hij passages uit het "*World Report 2016*" van Human Rights Watch en een rapport van UNHCR van mei 2016 om wederom in de verf te zetten dat de situatie in Bagdad extreem onveilig is. Ook citeert verzoeker uit een rapport van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 26 januari 2016, waarin onder meer de ernstige mensenrechtenschendingen in Irak worden aangehaald. In een nieuwsbericht van 13 maart 2017 (stuk 12) wordt nog aangehaald dat Bagdad wordt gerangschikt als minst leefbare stad ter wereld.

Verzoeker uit in het verzoekschrift tevens kritiek op de vaststelling in de bestreden beslissing dat Bagdad nog steeds een functionerende hoofdstad is. Hij tracht dit te weerleggen door te verwijzen naar het "*Algemeen Ambtsbericht Irak*" van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016. In dit verband verwijst hij ook naar en citeert hij passages uit het arrest nr. 165 615 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016.

Tot slot stipt verzoeker nog aan dat in Irak geen bescherming kan bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet, gelet op de alomtegenwoordige corruptie in alle lagen van de Iraakse samenleving. Verzoeker verwijst hier naar en citeert uit "*het meest recente rapport van Transparency International*".

Er worden verschillende stavingstukken toegevoegd aan het verzoekschrift:

- een niet vertaald medisch voorschrift;
- een kopie van een niet vertaald attest waaruit zou blijken dat de vader van verzoeker steun ontvangt als gehandicapte;
- een kleurenkopie van de nationale identiteitskaart van de broer van de verzoeker;
- een niet vertaald uittreksel uit de "*Iraakse wetgeving*";
- een niet gedateerde kleurenfoto van de oude Iraakse vlag en de nieuwe Iraakse vlag in een Iraaks café;
- een kleurenscaan van een foto waarop de datum "2013.08.05" vermeld staat en waarop Ibrahim Al-Jafaari te zien is met de broer van verzoeker;
- een nieuwsbericht van 1 augustus 2016 van de website www.worldaffairsjournal.org met als titel: "*Death toll from July Baghdad blast rises to 323*";
- een artikel van The Washington Post van februari 2016 met als titel: "*At least 45 people are killed in bombing at popular car market in Baghdad*";
- een artikel van het persbureau Al Jazeera van 21 maart 2017 getiteld: "*Baghdad car bomb kills at least 21*";
- een artikel van het persbureau Al Jazeera van 30 mei 2017 getiteld: "*Blasts strike Baghdad days into ramadan, killing 27*";
- een nieuwsbericht van de website www.reuters.com van 13 maart 2017 met als titel: "*Vienna again ranked world's nicest city, and Baghdad worst*".

2.1.2. Op 13 maart 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen de COI Focus Irak "*Veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017.

2.1.3. Op 4 september 2017 maakt verzoeker, per aangetekende brief, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij hij de volgende stukken neerlegt:

- een beëdigde en gelegaliseerde vertaling naar het Nederlands van het reeds bij het verzoekschrift gevoegde medische voorschrift op naam van de vader van de verzoeker;
- een beëdigde en gelegaliseerde vertaling naar het Nederlands van het reeds bij het verzoekschrift gevoegde attest ter bevestiging dat de vader van verzoeker steun ontvangt als gehandicapte;
- een beëdigde en gelegaliseerde vertaling naar het Nederlands van de reeds bij het verzoekschrift gevoegde nationale identiteitskaart van de broer van verzoeker;
- een beëdigde en gelegaliseerde vertaling naar het Nederlands van het reeds bij het verzoekschrift gevoegde uittreksel uit de Iraakse wetgeving.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk

kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. De kern van verzoekers asielaas is dat hij vreest door onbekende personen te worden vermoord en dit naar aanleiding van een klacht die hij heeft ingediend bij de politie nadat zijn broer werd vermoord. Zijn broer, die de lijfwacht was van de minister van Buitenlandse Zaken van de Iraakse regering, Ibrahim al-Jafaari, werd door onbekende personen vermoord omdat hij weigerde mee te werken aan een operatie om al-Jafaari te doden.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal documenten heeft voorgelegd aan de commissaris-generaal om zijn asielaas te staven (CGVS, stuk 17, map met documenten).

Vooreerst merkt de Raad op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn standpunt dat de kopie van het nationaliteitsbewijs, de kopieën van de studentenkaarten, de kopie van zijn rantsoenkaart, de kopie van zijn identiteitskaart, de kopie van de woonkaart van zijn vader, de kopie van het nationaliteitsbewijs van zijn broer, de kopie van de identiteitskaart en het rijbewijs van zijn broer, de overlijdensakte van zijn broer, de kopie van de eerste bladzijde van zijn reispaspoort, de kopie van een schoolcertificaat, kopieën van identiteitsdocumenten van zijn familieleden in Australië, de kopie van een attest over de uitkering van zijn vader, de kopieën van het nationaliteitsbewijs, de identiteitskaart en de verkiezingskaart van zijn vader, de kopie van de woonkaart van zijn broer R., de kopie van een medische kaart van zijn vader en de kopie van zijn school-ID louter persoonsgegevens bevatten over verzoeker en verschillende van zijn familieleden die op zich niet ter discussie staan.

De Raad volgt de commissaris-generaal eveneens waar hij stelt dat de envelop die verzoeker neerlegt enkel aantoont dat hij post heeft ontvangen.

De Raad stelt verder vast dat de neergelegde foto waarop een niet nader te identificeren vernield gebouw te zien is, geen enkele link heeft met de kern van verzoekers asielrelaas.

Wat betreft de neergelegde klacht bij de politie van 22 juli 2015, merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op dat de inhoud van deze klacht niet overeenstemt met verzoekers relaas. In deze klacht staat enkel vermeld dat verzoeker zelf via de telefoon meermaals door een onbekend persoon met de dood werd bedreigd. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor bij het CGVS evenwel dat niet hij maar zijn broer telefonisch werd bedreigd. Eveneens stelde verzoeker dat hij enkel een onrechtstreekse bedreiging ontving, toen hij bij zijn vriend was en onbekende personen naar zijn ouderlijk huis zijn gekomen om te vragen waar hij was, dit is net nadat hij voormelde klacht bij de politie had ingediend (CGVS, gehoorverslag 11 april 2016, p. 6, 10 en 18).

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij tijdens zijn gehoor bij het CGVS reeds in het begin heeft aangegeven dat er een fout werd gemaakt bij de politiediensten. Hij benadrukt tevens dat hij de waarheid heeft verteld.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor is geweest op voormelde flagrante tegenstrijdigheid tussen de inhoud van de klacht, enerzijds, en zijn verklaringen, anderzijds. In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Op deze flagrante tegenstrijdigheid gewezen, verklaarde u louter dat u dat nooit zo hebt verklaard tegen de politieagenten en dat zij dus een fout hebben gemaakt bij het noteren van uw klacht. Er werd u vervolgens gevraagd waarom u de politieagenten hier dan niet op hebt gewezen toen zij uw klacht registreerden, waarna u antwoordde dat u niet aan het opletten was (CGVS p.7,17,18).”*

De commissaris-generaal merkt vervolgens terecht op dat deze klacht *“letterlijk slechts één zin [bevat], namelijk ‘een onbekend persoon heeft mij meermaals met de dood bedreigd via een mobiel telefoonnummer (07705321897)’”*. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn standpunt *“Dat het u dus niet zou zijn opgevallen dat de inhoud van uw klacht niet overeenstemt met wat u bij de politie hebt verklaard, is niet aannemelijk.”*

Het betoog dat bestaat in het louter volharden in de eerder gedane verklaringen is om deze redenen dan ook niet van die aard om afbreuk te doen aan deze terechte vaststelling in de bestreden beslissing.

Daar de inhoud van de klacht niet overeenstemt met de verklaringen van verzoeker en verzoeker er ook niet in slaagt om een afdoende uitleg te geven voor deze tegenstrijdigheid, oordeelt de Raad, in navolging van commissaris-generaal, dat er inderdaad gegronde redenen zijn om ernstige vraagtekens te plaatsen bij de authenticiteit van de voorgelegde klacht.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat de stempels op dit document duidelijk zijn gekopieerd. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist, evenmin wanneer dit ter sprake komt tijdens de terechtzitting. De Raad ziet dan ook geen reden om aan de vaststelling van de commissaris-generaal te twifelen. Dat de stempels gekopieerd zijn, doet vermoeden dat het geen origineel document is, zoals verzoeker verklaarde. Voorts wijst de Raad er nog op dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie CGVS, stuk 18, map ‘landeninformatie’, COI Focus ‘Irak – Corruptie en documentatiefraude’, 8 maart 2016).

Wat betreft het voorgelegde arrestatiebevel, maakt de commissaris-generaal terecht de bedenking niet in te zien hoe de verzoeker in het bezit kan zijn van een dergelijk document, aangezien het niet te begrijpen valt waarom de Iraakse politie een origineel arrestatiebevel op naam van iemand anders zou afleveren. Ondervraagd over dit onlogische gegeven, verklaarde verzoeker louter dat zijn vader het had gevraagd en gekregen en verder niet te weten hoe hij het had gekregen. De vragen omtrent de wijze waarop verzoeker een dergelijk stuk in handen heeft gekregen, worden verder versterkt door de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat in Irak een hoge graad van corruptie heerst en dat eender welk document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen. Wederom kan hier worden verwezen naar de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (zie CGVS, stuk 18, map ‘landeninformatie’, COI Focus ‘Irak – Corruptie en documentatiefraude’, 8 maart 2016). Ten slotte stelde de commissaris-generaal ook hier vast dat de stempels op het arrestatiebevel duidelijk zijn gekopieerd. Deze vaststelling wordt evenmin door verzoeker betwist, ook niet wanneer dit ter sprake komt op de terechtzitting. De Raad ziet dan ook geen reden om aan deze vaststelling te twifelen.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een uittreksel van *“Iraakse wetgeving waaruit blijkt dat de persoon die de klacht heeft neergelegd effectief eveneens het arrestatiebevel ontvangt”* (zie ook de vertaling naar het Nederlands neergelegd per aanvullende nota). De Raad stelt vast dat deze bewering

geen steun vindt in het voorliggende uittreksel. Bijgevolg kan verzoeker geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat hij in het bezit kan geraken van een beweerdelijk origineel arrestatiebevel dat is gericht aan een andere persoon, een bevinding waarachter de Raad zich schaart.

Verzoeker legde bij het CGVS ook een foto neer waarop zijn broer te zien is met dhr. Al-Jafaari. De Raad treft de commissaris-generaal bij in zijn standpunt: *“Hoe dan ook is deze foto op zich niet bij machte om aan te tonen dat uw broer sinds 2013 de persoonlijke lijfwacht was van Al Jaafari. Aan dergelijke privéfoto's kan bovendien geen enkele bewijswaarde worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.”*

Wat de door verzoeker neergelegde werkbades van zijn broer betreft, merkt de commissaris-generaal terecht op dat er slechts kopieën werden neergelegd. De Raad wijst erop dat de authenticiteit en herkomst van kopieën niet te achterhalen valt omdat deze gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Voorts kan uit deze badges ook niet worden opgemaakt dat verzoekers broer werd vermoord in de door verzoeker uiteengezette omstandigheden en dit omwille van de door hem aangehaalde problemen.

2.3.3. Gelet op de summiere inhoud van de voorgelegde documenten en hun relatieve bewijswaarde, besluit de Raad dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd op zich niet volstaan om de relevante elementen van zijn asielrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus onder meer wordt geweigerd omdat:

(i) verzoeker onaannemelijk vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de identiteit van de personen die hij vreest en uit angst voor wie hij zijn land van herkomst heeft verlaten. De bewering van verzoeker dat hij en zijn broer door de militie van Asa'ib Ahl al-Haq werden gevisieerd, is louter gebaseerd op vermoedens, insinuaties en veronderstellingen. Verzoeker brengt hier geen enkel concreet en objectief element naar voren waaruit daadwerkelijk zou blijken dat hij door deze militie wordt bedreigd. Bovendien is het erg opvallend dat de verzoeker, enerzijds, beweert te veronderstellen door de al-Haq militie te zijn bedreigd en, anderzijds, opwerpt dat het O. A. M. was die zijn broer telefonisch bedreigde, een persoon over wie hij helemaal niets kan vertellen, dus ook niet of hij lid is van die deze militie.

(ii) verzoeker, die stelt een klacht te hebben neergelegd bij de politie nadat zijn broer werd vermoord, niet op de hoogte is van wat de politie naar aanleiding van deze klacht heeft ondernomen en verder geen ernstige pogingen heeft ondernomen om zich te informeren over de situatie waarvoor hij zijn land is ontvlucht.

(iii) het daarnaast bijzonder opvallend is dat de verzoeker in het bezit is van een arrestatiebevel op naam van iemand anders en verzoekers verklaring dat hij enkel weet dat zijn vader dat document heeft opgevraagd en meegekregen bij de politie, niet afdoende is.

(iv) de inhoud van de voorgelegde klacht flagrant tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen, met name dat niet hij maar zijn broer R. telefonisch werd bedreigd en zijn verklaring dat de politie een fout heeft gemaakt en dat een dergelijke fout hem toen niet is overkomen omdat hij niet aan het opletten was, niet overtuigt, nu er slechts één zin staat in deze klachtenbrief;

(v) het daarenboven opvallend is dat in openbare bronnen niets terug te vinden is over een aanslag op een bodyguard van al-Jafaari, een incident waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hierover iets in de media zou zijn verschenen, terwijl over eerdere aanslagen op lijfwachten van al-Jafaari en incidenten met betrekking tot zijn bodyguards wel degelijk werd gerapporteerd.

Deze vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing en die hierboven worden samengevat, vinden steun in het administratief dossier (van het CGVS). Deze vaststellingen hebben tevens betrekking op de kern van het asielrelaas en zijn pertinent en correct. In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat de verklaringen van

verzoeker over de gevreesde vervolging dermate worden gekenmerkt door vaagheden, tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en onwetendheden dat ze niet kunnen worden aangenomen.

De voorgelegde documenten, die zoals eerder vermeld in casu op zich niet doorslaggevend zijn omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door voldoende consistente, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg kan, op basis van deze verklaringen in samenhang met de voorgelegde documenten, verzoekers asielrelaas niet als geloofwaardig worden beschouwd.

2.3.5. De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen.

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij de verschillende motieven van de bestreden beslissing kan weerleggen en dat zijn asielrelaas vervolgens niet meer als ongeloofwaardig kan worden beschouwd. Bovendien legt hij ook nog nieuwe stukken voor ter staving van zijn asielrelaas.

Zo legt verzoeker uit dat hij zelf niet aanwezig was tijdens de aanslag op zijn broer, dat van hem niet kan worden verwacht op eigen houtje onderzoek te doen naar de identiteit van de belagers en dat hij gewoon eerlijk heeft willen vertellen dat hij niet weet wie de daders zijn.

Deze uitleg biedt evenwel geen enkele verklaring voor de vaststelling dat verzoeker, enerzijds, beweert dat hij niet weet door wie hij en zijn broer werden gevisieerd maar dat hij denkt dat het leden van milities zijn, dan wel van de al-Haq militie (een bewering die op zich al niet wordt gestaafd door enig objectief element) en, anderzijds, verklaart dat het O. A .M. is die zijn broer telefonisch belaagde en hem wil vermoorden, zonder te weten wie deze persoon is en of deze persoon lid is van die bepaalde militie. De Raad stelt vast dat tijdens het gehoor bij het CGVS verzoeker verschillende keren werd gevraagd wie hem en zijn broer bedreigden. Verzoeker stelde duidelijk dat hij het niet weet maar dat hij denkt dat het misschien milities zijn (CGVS, gehoorverslag 11 april 2016, p. 14-15). Omtrent deze verklaringen wordt in de bestreden beslissing bovendien nog terecht opgemerkt dat de uitleg waarom verzoeker denkt dat hij door de al-Haq militie wordt gevisieerd, zeer vaag is. Wanneer het arrestatiebevel werd besproken dat de verzoeker ter staving van zijn asielrelaas neerlegde, verklaarde verzoeker dan weer dat volgens het onderzoek van de politie dhr. O. A. M. de persoon is die zijn broer heeft bedreigd. Verzoeker veronderstelt dat dhr. O. A. M. hem wil vermoorden omdat hij klacht heeft neergelegd (CGVS gehoorverslag 11 april 2016, p. 7 en 17). Dergelijke vage en wisselende verklaringen, die de commissaris-generaal op correcte en pertinente wijze heeft aangehaald in de bestreden beslissing, doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de kern van zijn asielrelaas en worden vanzelfsprekend niet vergoelikt door de uitleg dat hij zelf niet bij de aanslag op zijn broer aanwezig was en dat het aan de politie is om een onderzoek te voeren naar de dader(s).

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van wat de politie heeft ondernomen met zijn klacht en dat hij ook geen ernstige pogingen heeft ondernomen om zich te informeren over zijn situatie, herhaalt verzoeker dat hij na de bedreiging niet meer buiten durfde te komen omdat hij bang was en dat hij amper twee weken na het neerleggen van deze klacht het land heeft verlaten. Verzoeker herhaalt dat hij dit ook niet aan zijn vader en zijn broer kon vragen, de enige familieleden die hem nog resten in Irak. Zijn vader is slechtziend en verkeert in een slechte gezondheid en zijn broer is minderjarig. Bovendien zouden zij een groot risico lopen om zich verder te gaan informeren bij de politiediensten. Verzoeker staft deze argumenten aan de hand van een medisch attest en een kopie van het nationaliteitsbewijs van zijn broer (bijlagen 3 en 4 bij het verzoekschrift + de vertalingen die per aanvullende nota werden neergelegd).

De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee in wezen herhaalt wat hij reeds tijdens het gehoor op het CGVS heeft verklaard en staafde met stukken, zoals een kopie van het attest van uitkering en documenten over de gezondheidsproblemen van zijn vader (CGVS, gehoorverslag 11 april 2016, p. 9 en 17; en stuk 17, map met 'documenten', document nr. 18 en 24). Dat zijn vader gezondheidsproblemen kent, wordt niet betwist, evenmin als de jeugdige leeftijd van de jongste broer van verzoeker. Deze argumenten zijn evenwel niet van die aard om het gebrek aan kennis en opvolging over zijn situatie aannemelijk te maken. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker nochtans wel een arrestatiebevel kon voorleggen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn vader dit arrestatiebevel zelf is gaan afhalen op het politiekantoor en dat hem dit document gewoon op vraag werd meegegeven (CGVS, gehoorverslag 11 april 2016, p. 8). Bovendien geeft verzoeker aan dat dit arrestatiebevel twee keer naar hem werd verstuurd toen hij zich reeds in België bevond, één keer door zijn vader en één keer door zijn jongere broer (CGVS, gehoorverslag 11 april 2016, p. 8). Verzoeker geeft hiermee niet alleen te kennen dat hij wel degelijk in de mogelijkheid

was om via zijn familieleden belangrijke informatie te verkrijgen over de gevolgen van de klacht die hij bij de politie heeft ingediend, maar ook dat zijn familieleden fysiek in staat zijn om documenten te verkrijgen. Zijn vader zou immers dit document zelf hebben afgehaald op het politiekantoor en hij zou dit document gewoon op vraag hebben verkregen. Verzoeker heeft dus duidelijk aangegeven dat hij via zijn familieleden in Irak kennelijk uiterst cruciale informatie kon verkrijgen. Het gaat immers om de identiteit van de vermoedelijke dader van de moord op zijn broer, die hem ook zou viseren. De Raad kan de commissaris-generaal dan ook volgen waar hij besluit dat het niet aannemelijk is dat verzoeker helemaal niets kan vertellen over de verdere stappen die de politie al dan niet zou hebben ondernomen, met name of de vermoedelijke dader reeds werd gearresteerd, en dat hij hiertoe kennelijk ook geen ernstige pogingen heeft ondernomen. Aangezien verzoeker stelt dat dit de persoon is die hem wil vermoorden omdat hij een klacht heeft neergelegd, kan logischerwijze van hem worden verwacht dat hij ernstige pogingen zou hebben ondernomen om op de hoogte te blijven van de situatie die ertoe heeft geleid dat hij zijn land is ontvlucht. De uitleg dat zijn vader niet in goede gezondheid is, dat zijn broer jong is en dat zij bang zijn om verdere informatie op te vragen bij de politie, overtuigt niet. Hierbij herhaalt de Raad dat het op zich al hoogst merkwaardig is dat verzoeker in het bezit kan zijn van een arrestatiebevel dat werd uitgevaardigd op naam van iemand anders (zie de bespreking hierboven).

Het gegeven dat over de aanslag op zijn broer niets is terug te vinden in openbare bronnen, is volgens verzoeker geen element dat kan worden aangewend ter ondersteuning van het besluit dat aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Immers, volgens de World Press Freedom Index blijkt dat Irak in het jaar 2017 op plaats 158 van 180 staat. Het is volgens verzoeker dan ook duidelijk dat niet over alle geweldplegingen en aanslagen in Irak wordt bericht. De Raad kan zich aansluiten bij het standpunt van de verwerende partij ter terechtzitting dat nergens in de bestreden beslissing wordt beweerd dat over alle geweldplegingen en aanslagen in Irak kan worden bericht, doch dat men redelijkerwijs kan verwachten dat over dergelijk belangrijk incident wel iets terug te vinden is in de media. Immers, over eerdere aanslagen op bodyguards van Ibrahim al-Jafaari werd wel gerapporteerd. Deze stelling vindt steun in de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt (CGVS, stuk 18 map met 'landeninformatie', documenten nrs. 7, 8 en 9). De verzoeker haalt slechts zeer algemene informatie aan over de persvrijheid in, onder meer, Irak. Dit volstaat niet om de vaststelling te weerleggen dat het weinig aannemelijk is dat over een dergelijk incident helemaal niets werd gerapporteerd in de media.

De Raad merkt ten slotte op dat de verzoeker bij zijn verzoekschrift nog een gedateerde foto voegt (zie bijlage 7) waaruit zou blijken dat zijn broer R. wel degelijk vanaf 2013 de persoonlijke lijfwacht was van de minister. De Raad stelt vast dat het een kleurenscaan betreft, waarvan de authenticiteit en herkomst niet kunnen worden nagegaan. Dit document volstaat dan ook niet ter staving van verzoekers bewering dat zijn broer werkelijk en sinds 2013 werkzaam was als persoonlijke lijfwacht van Ibrahim al-Jafaari.

2.3.6. Verzoeker weerlegt derhalve de voormelde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, niet. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de opmerking van de commissaris-generaal met betrekking tot de oude Iraakse vlag, wijst de Raad erop dat deze vaststelling in punt 2.3.4. niet werd weerhouden als een pertinente vaststelling. Het motief in de bestreden beslissing hierover is bijgevolg overtollig zodat verzoekers kritiek hierop geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Derhalve gaat de Raad niet verder in op de betrokken kritiek. Uit punten 2.3.4. en 2.3.5. blijkt genoegzaam dat het geheel van de overige vaststellingen in casu volstaan.

2.3.7. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere objectieve indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische militieën aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische militieën en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit geval is verzoeker afkomstig van Bagdad. In casu dient de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 12 maart 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen en in het verzoekschrift en de aanvullende nota, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers (groten)deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Bovendien verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar informatie die ouder is dan de recente informatie vervat in de COI Focus van 25 september 2017.

Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. In die zin bevat de bestreden beslissing dan ook terecht een bespreking van de impact van het geweld in Bagdad op het leven van de burgers. De verwijzing naar een arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden heeft geveld, is niet van aard om afbreuk te doen aan het voorgaande. Los van het gegeven dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft, dient erop te worden gewezen dat elke asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld en dat er steeds een ex nunc-beoordeling van de situatie in het land van herkomst dient te geschieden.

2.4.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zijn verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde asielmotieven, verwijst de Raad naar de hierboven besproken pertinente en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden asielmotieven.

De verzoeker vestigt er de aandacht op dat er in Irak continu aanslagen plaatsvinden waarbij voornamelijk sjiitische wijken gevisieerd worden. Uit deze incidenten blijkt dat verzoeker als sjiitische moslim des te meer gevaar loopt bij een terugkeer naar Bagdad. Ook heeft hij in Irak geen enkele toegang tot enige vorm van bescherming in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met de afkomst van de verzoeker uit Bagdad en met het gegeven dat hij een sjiitische moslim. Hierbij wordt vastgesteld *“Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat”* en *“de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS [is] hoofdzakelijk op burgers gericht [...] Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.”*

Deze vaststelling wordt genoegzaam bevestigd in de recente COI Focus van 25 september 2017 die per aanvullende nota werd bezorgd. Uit deze COI Focus blijkt tevens dat als naar de verdeling van de aanslagen op het grondgebied van de stad wordt gekeken, duidelijk wordt dat ook de in meerderheid soennitische wijken worden getroffen door aanslagen. Hoewel ISIS dus hoofdzakelijk mikt op sjiieten, neemt het geen enkele maatregel om soennieten te beschermen tegen hun aanslagen. Ook in de soennitische wijken zijn er aanslagen (p. 30-33). In deze COI Focus wordt tevens aangehaald dat uit de analyse van de voorliggende gegevens blijkt dat in feite heel de stad wordt getroffen door aanslagen en dat ISIS vooral toeslaat daar waar veel mensen verblijven (p. 34). Verder kan ook worden gelezen dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met vroegere jaren.

Uit de landeninformatie die beide partijen voorleggen blijkt aldus niet dat het enkele gegeven dat verzoeker sjiit is, voldoende is om een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verder moet worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald. Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging, rechtstreeks wordt gevisieerd dan wel een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoekers geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES